

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 32/03

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. januára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., t. č. Ústav na výkon väzby, B. B., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., Z., ktorou namieta porušenie svojich práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy podľa čl. 47 ods. 2 a na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva obhajovať sa osobne alebo prostredníctvom obhajcu podľa vlastného výberu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným úradom justičnej polície Policajného zboru Slovenskej republiky v Liptovskom Mikuláši v konaní sp. zn. ČVS: OÚV-401/2001, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2003 doručená sťažnosť M. K., t. č. Ústav na výkon väzby B. B. (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. K., Z., ktorou namieta porušenie svojich práv na súdnu

a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy podľa čl. 47 ods. 2 a na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva obhajovať sa osobne alebo prostredníctvom obhajcu podľa vlastného výberu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Okresným úradom justičnej polície (predtým vyšetovania) Policajného zboru Slovenskej republiky v Liptovskom Mikuláši (ďalej len „polícia“) v konaní sp. zn. ČVS: OÚV-401/2001. Navrhovateľ v texte svojej sťažnosti uvádzal aj porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy, ktoré však neuviedol v návrhu výroku rozhodnutia (petite) sťažnosti.

Petit sťažnosti je jasne oddelený od ostatných častí sťažností. Podľa § 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je ústavný súd viazaný návrhmi. Táto viazanosť ústavného súdu návrhom sa zvlášť vzťahuje na návrh výroku rozhodnutia ústavného súdu. Preto ústavný súd považuje uvádzanie čl. 2 ods. 2 ústavy len mimo petitu za súčasť argumentácie navrhovateľa, a teda o čl. 2 ods. 2 ústavy nerozhoduje.

Podľa navrhovateľa spočívalo porušenie jeho uvedených práv v nasledovnom:

Ako zadržanému mu bola políciou odopretá porada s právnym zástupcom a toto odmietnutie nebolo právnemu zástupcovi napriek jeho žiadosti písomne odôvodnené. Už ako obvinenému bola navrhovateľovi opätovne odmietnutá porada s právnym zástupcom. Až počas výsluchu sa navrhovateľ prvýkrát stretol s právnym zástupcom, ale ani tu mu nebolo umožnené s ním hovoriť bez prítomnosti tretích osôb. Jeho výsluch 30. januára 2002 nevedol vyšetrovateľ kpt. Ing. Ch., ale zástupca riaditeľa Okresného úradu vyšetovania v Liptovskom Mikuláši mjr. F.

Navrhovateľ žiadal preskúmať postup vyšetrovateľa podľa § 167 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov, okresnej prokuratúry, krajskej prokuratúry a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky. Okresná prokuratúra a krajská prokuratúra v zásade odobrili postup polície (vyšetrovateľa).

Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v čase podania sťažnosti ešte na žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa nezareagovala. Navrhovateľ tvrdí, že tým vyčerpal prostriedky nápravy podľa trestného práva procesného.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti poskytuje ochranu pred porušením základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (čl. 127 ods. 1 ústavy). Princíp subsidiarity vylučuje, aby ústavný súd konal o namietanom porušení práva, ak ochranu pred týmto porušením môže poskytnúť všeobecný súd.

Navrhovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho práv došlo pred začatím trestného stíhania a v štádiách trestného stíhania predchádzajúcich prípadnému budúcemu podaniu obžaloby, čiže v prípravnom konaní. V navrhovateľovej veci sú v budúcnosti možné dva postupy. Buď bude jeho trestné stíhanie zastavené ešte v rámci prípravného konania, alebo bude na neho podaná obžaloba, čiže o jeho veci bude rozhodovať všeobecný súd. Ak bude trestné stíhanie zastavené ešte v štádiu prípravného konania a navrhovateľ sa bude napriek tomu cítiť poškodený vo svojich právach, tak sa ich ochrany bude môcť domáhať podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Táto cesta nápravy zahŕňa aj súdnu ochranu. Ak bude v navrhovateľovej veci podaná obžaloba, tak bude môcť všetky porušenia svojich práv, ktoré namietal pred ústavným súdom, uplatniť pred všeobecným súdom rozhodujúcim o jeho vine a treste. Všeobecný súd môže jeho právam poskytnúť účinnú ochranu napríklad vylúčením dôkazov, ktoré boli získané nezákonným spôsobom, teda pri týchto porušeníach práva, ktoré navrhovateľ namieta pred ústavným súdom.

Navrhovateľ teda bude mať v ďalších štádiách trestného konania možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred všeobecným súdom a bude sa jej môcť domáhať aj v prípade zastavenia jeho trestného stíhania, čo podľa princípu subsidiarity obsiahnutého v čl. 127 ods. 2 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2003